

Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Fjerde Udvidede Afdeling)

17. april 2024*

»Statsstøtte – svensk skattelovgivning – skat på systemisk risiko for kreditinstitutter – afgørelse om ikke at gøre indsigelse – selektivitet – formålet med bestemmelsen – afvigelse fra referencesystemet«

I sag T-112/22,

Ideella föreningen Svenska Bankföreningen med firma Svenska Bankföreningen, Näringsverksamhet, Stockholm (Sverige),

Länsförsäkringar Bank AB, Stockholm,

ved advokaterne P. Hansson, M. Eriksson, M. Persson og A. Andersson,

sagsøgere,

mod

Europa-Kommissionen ved F. Tomat og A. Steiblyté, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

støttet af

Kongeriget Sverige ved C. Meyer-Seitz, A. Runeskjöld, F.-L. Göransson, H. Shev, H. Eklinder og R. Shahsavan Eriksson, som befuldmægtigede,

intervenient,

har

RETTEN (Fjerde Udvidede Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, S. Pappasavvas, og dommerne R. da Silva Passos, M. Jaeger, S. Gervasoni og N. Póltorak (refererende dommer),

justitssekretær: fuldmægtig P. Cullen,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

* Processprog: engelsk.

efter retsmødet den 9. november 2023,

afsagt følgende

Dom

- 1 Med deres søgsmål i henhold til artikel 263 TEUF har sagsøgerne, Ideella Föreningen Svenska Bankföreningen med firma Svenska Bankföreningen, Näringsverksamhet, og Länsförsäkringar Bank AB, nedlagt påstand om annullation af Europa-Kommissionens afgørelse COM(2021) 8637 final af 24. november 2021 om den statslige foranstaltning SA.56348 (2021/N) – Sverige: svensk skat på kreditinstitutter (herefter »den anfægtede afgørelse«).

Sagens baggrund

- 2 Den første sagsøger, Ideella Föreningen Svenska Bankföreningen med firma Svenska Bankföreningen, Näringsverksamhet, er en svensk sammenslutning af banker, der repræsenterer sine 31 medlemmer i sager af fælles interesse på såvel nationalt som internationalt plan. Sammenslutningens medlemmer er banker og finansielle institutioner med hjemsted i Sverige.
- 3 Den anden sagsøger, Länsförsäkringar Bank, er medlem af denne sammenslutning af banker.
- 4 Den 3. september 2021 underrettede Kongeriget Sverige i overensstemmelse med artikel 108, stk. 3, TEUF Kommissionen om et lovforslag om en risikoskat, der skulle betales af kreditinstitutter, samt om forslag til ændringer af lov om skattnedslag for udenlandsk skat (herefter samlet »lovforslaget«). Kongeriget Sverige var imidlertid af den opfattelse, at den indførte skat (herefter »skatten«) ikke opfyldte selektivitetskriterierne i artikel 107, stk. 1, TEUF, og at den derfor ikke udgjorde statsstøtte. Lovforslaget blev vedtaget, og loven trådte i kraft den 1. januar 2022.
- 5 I henhold til lovforslagets punkt 2.1, afsnit 1, skal kreditinstitutterne betale skatten til staten.
- 6 I henhold til lovforslagets punkt 2.1, afsnit 4, er svenske kreditinstitutter underlagt skatten, når summen af deres gæld ved skatteårets begyndelse overstiger værdien af den tærskel, der er fastsat i lovforslaget. Hvad angår udenlandske kreditinstitutter fastsætter denne bestemmelse, at disse er underlagt skatten, når de ved skatteårets begyndelse har gæld, der vedrører erhvervsvirksomhed, som udøves fra en svensk filial, og som overstiger værdien af den tærskel, der er fastsat i lovforslaget. I bemærkningerne til lovforslaget vedrørende dette afsnit henvises der til svensk ret med henblik på definitionen af kreditinstitutter, dvs. svenske banker og svenske selskaber, der driver virksomhed på kreditmarkedet, samt udenlandske banker og udenlandske kreditinstitutter. Det følger heraf, at ni kreditinstitutter er underlagt skatten.
- 7 I lovforslagets punkt 2.1, afsnit 5, er tærskelværdien fastsat til 150 mia. svenske kroner (SEK) (ca. 13,3 mia. EUR) for de skatteår, der begynder i 2022. For de regnskabsår, der begynder i 2023 eller senere, er tærsklen 150 mia. SEK multipliceret med et tal, der afspejler forholdet mellem prisgrundbeløbet i 2022 og prisgrundbeløbet for det år, hvor det pågældende skatteår begyndte, udtrykt som en procentsats med to decimaler afrundet nedad, forhøjet med to procentpoint.

- 8 Lovforslagets punkt 2.1, afsnit 6, regulerer situationen for kreditinstitutter, der indgår i en koncern af kreditinstitutter. Således tages der ved anvendelsen af lovforslagets punkt 2.1, afsnit 4, hensyn til koncernens kreditinstitutters samlede gæld ved skatteårets begyndelse. Når der er tale om et udenlandsk kreditinstitut, der er en del af en koncern, medregnes ved beregningen af den samlede gæld imidlertid kun gæld i forbindelse med kreditinstituttets forretningsaktiviteter, der udøves fra en svensk filial. Det er ligeledes fastsat, at der ud over henlæggelser og reserver, der ikke er beskattet, ikke tages hensyn til visse gældsposter ved beregningen af den samlede gæld, nemlig dels gæld til et svensk kreditinstitut, der er en del af samme koncern, dels gæld til et udenlandsk kreditinstitut, der er en del af samme koncern, for så vidt som de fordringer, der svarer til denne gæld, kan henføres til det udenlandske kreditinstituts forretningsaktiviteter, som blev udøvet fra en svensk filial.
- 9 Lovforslagets punkt 2.1, afsnit 9, fastsætter skattesatsen til 0,05% af summen af gælden hos et kreditinstitut, der er underlagt skatten. I lovforslagets punkt 2.2 blev det bestemt, at denne sats er fastsat til 0,06% for skatteåret 2023.
- 10 I lovforslagets punkt 2.3 i kapitel 5, afsnit 1, er det fastsat, at en enhed, der er underlagt skatten, og som har gæld til et udenlandsk kreditinstitut inden for samme koncern, under visse betingelser har ret til et nedslag for den udenlandske skat, som dette udenlandske kreditinstitut har betalt.
- 11 Den 30. september 2021 sendte Kommissionen en anmodning om oplysninger til Kongeriget Sverige, som dette besvarede den 5. oktober 2021.

Den anfægtede afgørelse

- 12 Ved den anfægtede afgørelse fastslog Kommissionen, at skatten ikke udgjorde statsstøtte som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF, eftersom den ikke opfyldte det selektivitetskriterium, der er fastsat i denne bestemmelse.
- 13 Hvad i denne henseende i første række angår identificeringen af den »normale« skatteordning fandt Kommissionen, at eftersom den nævnte ordning var begrænset til en skat, som forfulgte en selvstændig logik, var ordningen uafhængig af de øvrige nationale skatteordninger, hvis grundlæggende elementer var i overensstemmelse med dens formål, nemlig at styrke de offentlige finanser ved hjælp af bidrag fra store kreditinstitutter, som kunne være årsag til betydelige indirekte udgifter for samfundet, og således skabe mulighed for at dække sådanne indirekte omkostninger som følge af fremtidige finanskriser. Kommissionen konkluderede, at den »normale« ordning ikke var udformet efter klart diskriminerende parametre, der havde til formål at omgå EU-statsstøttereglerne.
- 14 I anden række fandt Kommissionen for det første, at de kreditinstitutter, der udelukkende var omfattet af skatten, og hvis gæld var en kilde til ustabilitet bl.a. i forhold til det finansielle system og realøkonomien, adskilte sig fra andre finansielle institutioner, idet disse ikke medførte den samme grad af risiko for at skabe en sådan ustabilitet. Ifølge Kommissionen befandt de andre finansielle institutioner sig derfor ikke i en sammenlignelig faktisk og retlig situation i forhold til det formål, der forfølges med skatten.
- 15 For det andet fandt Kommissionen, at den tærskel for gæld, der er fastsat ved skatten, havde til formål at afspejle kreditinstitutternes størrelse og dermed risikoen for at medføre betydelige indirekte udgifter. De kreditinstitutter, hvis gæld ikke oversteg den ved skatten fastsatte tærskel,

befandt sig således ikke i en faktisk og retlig situation, der var sammenlignelig med situationen for institutter, hvis gæld oversteg denne tærskel, henset til det formål, der forfølges med skatten, og fritagelsen for skatten udgjorde derfor ikke en afvigelse fra den »normale« ordning.

Parternes påstande

16 Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

17 Kommissionen har, støttet af Kongeriget Sverige, nedlagt følgende påstande:

- Frifindelse.
- Sagsøgerne tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Retlige bemærkninger

18 Sagsøgerne har som deres eneste anbringende gjort gældende, at der foreligger en tilsidesættelse af deres proceduremæssige rettigheder.

19 Ifølge sagsøgerne burde Kommissionen i forbindelse med sin analyse af skatten have oplevet alvorlige vanskeligheder. Kommissionen burde derfor have indledt den formelle undersøgelsesprocedure og givet dem mulighed for at fremsætte deres synspunkter og således udøve deres proceduremæssige rettigheder. Sagsøgerne har i denne sammenhæng anfægtet Kommissionens undersøgelse af skattens selektive karakter i den anfægtede afgørelse.

20 Kommissionen har, støttet af Kongeriget Sverige, bestridt sagsøgernes argumentation.

Indledende bemærkninger

21 Det skal bemærkes, at der i forbindelse med proceduren for kontrol med statsstøtte skal sondres mellem på den ene side den indledende fase af undersøgelsen af støtteforanstaltninger i medfør af artikel 108, stk. 3, TEUF, der alene har til formål at gøre det muligt for Kommissionen at danne sig en første opfattelse af den anmeldte foranstaltning, og på den anden side den formelle undersøgelsesprocedure i henhold til artikel 108, stk. 2, TEUF.

22 Lovligheden af en afgørelse såsom den anfægtede afgørelse om ikke at gøre indsigelser, der er baseret på artikel 4, stk. 3, i Rådets forordning (EU) 2015/1589 af 13. juli 2015 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af artikel 108 [TEUF] (EUT 2015, L 248, s. 9) afhænger af, om vurderingen af de oplysninger og elementer, Kommissionen rådede over, under den indledende fase af undersøgelse af den anmeldte foranstaltning objektivt set burde have rejst tvivl med hensyn til kvalifikationen af denne foranstaltning som støtte i henhold til artikel 107, stk. 1, TEUF, eftersom en sådan tvivl skal føre til, at der indledes en formel undersøgelsesprocedure, hvori de

interesserede parter som omhandlet i forordningens artikel 1, litra h), kan deltage (jf. analogt dom af 2.9.2021, Kommissionen mod Tempus Energy og Tempus Energy Technology, C-57/19 P, EU:C:2021:663, præmis 38).

- 23 Når en sagsøger har nedlagt påstand om annullation af en afgørelse om ikke at gøre indsigelser, kritiserer denne således som det væsentlige, at Kommissionens afgørelse vedrørende den pågældende støtte er blevet vedtaget, uden at Kommissionen har indledt den formelle undersøgelsesprocedure, hvorved den har tilsidesat denne sagsøgers proceduremæssige rettigheder. Sagsøgeren kan for at få taget sin påstand om annullation til følge påberåbe sig ethvert anbringende, der kan godtgøre, at vurderingen af de oplysninger og elementer, Kommissionen råder over, under den indledende fase af undersøgelsen burde give anledning til tvivl med hensyn til kvalifikationen af den anmeldte foranstaltning som støtte som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF (jf. i denne retning dom af 2.9.2021, Kommissionen mod Tempus Energy og Tempus Energy Technology, C-57/19 P, EU:C:2021:663, præmis 39 og den deri nævnte retspraksis).
- 24 Beviset for, at der foreligger en sådan tvivl, som skal søges i både omstændighederne for vedtagelsen af afgørelsen om ikke at gøre indsigelser og i dens indhold, skal føres af den sagsøger, som har nedlagt påstand om annullation af denne afgørelse, på grundlag af en række samstemmende indicier (dom af 2.9.2021, Kommissionen mod Tempus Energy og Tempus Energy Technology, C-57/19 P, EU:C:2021:663, præmis 40, og af 19.9.2018, HH Ferries m.fl. mod Kommissionen, T-68/15, EU:T:2018:563, præmis 63). Det tilkommer i denne henseende ikke Retten at afgøre, om der forelå indicier, der kunne godtgøre, at der ikke forelå tvivl om kvalifikationen af den pågældende foranstaltning som støtte. Det påhviler derimod Retten at undersøge, om sagsøgeren har ført bevis for, at der forelå en sådan tvivl, i givet fald ved hjælp af en række samstemmende indicier (jf. i denne retning dom af 2.9.2021, Kommissionen mod Tempus Energy og Tempus Energy Technology, C-57/19 P, EU:C:2021:663, præmis 73).
- 25 I denne sammenhæng udgør den utilstrækkelige eller ufuldstændige karakter af Kommissionens undersøgelse under den foreløbige undersøgelsesprocedure et indicium for, at der foreligger alvorlige vanskeligheder ved vurderingen af den pågældende foranstaltning, hvis tilstedeværelse forpligter Kommissionen til at indlede den formelle undersøgelsesprocedure (jf. dom af 2.9.2021, Kommissionen mod Tempus Energy og Tempus Energy Technology, C-57/19 P, EU:C:2021:663, præmis 41 og den deri nævnte retspraksis).
- 26 Endelig er begrebet »alvorlige vanskeligheder« af objektiv karakter. Det følger heraf, at den legalitetskontrol, som Retten foretager af, om der foreligger alvorlige vanskeligheder, ikke kan begrænses til en undersøgelse af, om der er anlagt et åbenbart urigtigt skøn (jf. dom af 27.9.2011, 3F mod Kommissionen, T-30/03 RENV, EU:T:2011:534, præmis 55 og den deri nævnte retspraksis, og af 10.7.2012, Smurfit Kappa Group mod Kommissionen, T-304/08, EU:T:2012:351, præmis 80 og den deri nævnte retspraksis).
- 27 Det er i lyset af denne retspraksis, at sagsøgernes argumentation med henblik på at godtgøre, at der foreligger tvivl med hensyn til kvalificeringen af skatten som støtte som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF, hvilket burde have foranlediget Kommissionen til at indlede den formelle undersøgelsesprocedure, skal undersøges.
- 28 I denne forbindelse bemærkes, at en national foranstaltning for at kunne kvalificeres som »statsstøtte« som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF skal opfylde samtlige nedenstående betingelser. For det første skal der være tale om en statslig indgriben eller indgriben ved hjælp af statsmidler. For det andet skal denne indgriben kunne påvirke samhandelen mellem

medlemsstaterne. For det tredje skal den give modtageren en selektiv fordel. For det fjerde skal den fordreje eller true med at fordreje konkurrencevilkårene (jf. dom af 8.11.2022, Fiat Chrysler Finance Europe mod Kommissionen, C-885/19 P og C-898/19 P, EU:C:2022:859, præmis 66 og den deri nævnte retspraksis).

- 29 Sagsøgerne har præciseret, at »[m]ed det foreliggende søgsmål anfægtes gyldigheden af Kommissionens undersøgelse af den anmeldte foranstaltning for så vidt angår selektivitetskriteriet«, for så vidt som Kommissionen var stødt på alvorlige vanskeligheder i denne henseende og burde have indledt den formelle undersøgelsesprocedure.
- 30 Hvad angår betingelsen om tildeling af en selektiv fordel kræver denne betingelse en stillingtagen til, om den pågældende nationale foranstaltning som led i en bestemt retlig ordning kan begunstige »visse virksomheder eller visse produktioner« i forhold til andre virksomheder, der under hensyntagen til formålet med den nævnte ordning befinder sig i en tilsvarende faktisk og retlig situation og således er udsat for en differentieret behandling, der i det væsentlige kan betegnes som »forskelsbehandling« (jf. dom af 8.11.2022, Fiat Chrysler Finance Europe mod Kommissionen, C-885/19 P og C-898/19 P, EU:C:2022:859, præmis 67 og den deri nævnte retspraksis).
- 31 Hvad navnlig angår nationale foranstaltninger, der tildeler en skatte- eller afgiftsfordel, skal det bemærkes, at en foranstaltning af denne art, der, selv om den ikke indebærer en overførsel af statslige midler, giver de omfattede virksomheder en gunstigere økonomisk stilling end andre skatte- og afgiftspligtige, kan indebære en selektiv fordel for de omfattede og dermed udgøre »statsstøtte« som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF. Som statsstøtte anses således bl.a. en foranstaltning, der letter de byrder, som normalt belaster en virksomheds budget, og derved, uden at være tilskud i ordets egentlige forstand, er af samme art og har tilsvarende virkninger (jf. i denne retning domme af 16.3.2021, Kommissionen mod Polen, C-562/19 P, EU:C:2021:201, præmis 30, og Kommissionen mod Ungarn, C-596/19 P, EU:C:2021:202, præmis 36).
- 32 En kvalificering af en national skatteforanstaltning som »selektiv« forudsætter, at Kommissionen først identificerer referencesystemet, dvs. hvad der er den »normale« skatteordning i den pågældende medlemsstat, og at det derefter godtgøres, at den omhandlede skatteforanstaltning udgør en afvigelse fra dette referencesystem, for så vidt som den indfører en differentiering mellem erhvervsdrivende, der i forhold til det formål, der forfølges hermed, befinder sig i sammenlignelige faktiske og retlige situationer. Begrebet »statsstøtte« omfatter imidlertid ikke foranstaltninger, der indfører en differentiering mellem virksomheder, der i forhold til det formål, der forfølges med den omhandlede retlige ordning, befinder sig i sammenlignelige faktiske og retlige situationer, og dermed a priori er selektive, når den berørte medlemsstat som en tredje etape kan godtgøre, at denne differentiering er begrundet, eftersom den følger af karakteren eller den almindelige opbygning af den ordning, som foranstaltningerne er en del af (jf. i denne retning dom af 21.12.2016, Kommissionen mod World Duty Free Group m.fl., C-20/15 P og C-21/15 P, EU:C:2016:981, præmis 57 og 58 og den deri nævnte retspraksis, og af 8.11.2022, Fiat Chrysler Finance Europe mod Kommissionen, C-885/19 P og C-898/19 P, EU:C:2022:859, præmis 68 og den deri nævnte retspraksis).
- 33 I det foreliggende tilfælde har sagsøgerne anfægtet Kommissionens undersøgelse i den anfægtede afgørelse i forbindelse med de to første etaper, der er anført i præmis 32 ovenfor.

- 34 Som det fremgår af 66., 70. og 72. betragtning til den anfægtede afgørelse, konkluderede Kommissionen dels, at referencesystemet ikke var udformet på en åbenbart diskriminerende måde, dels at den omstændighed, at skatten ikke blev pålagt visse typer erhvervsdrivende eller erhvervsdrivende, hvis samlede gæld lå under den tærskel, der var fastsat i lovforslaget, ikke udgjorde en afvigelse fra referencesystemet, for så vidt som disse erhvervsdrivende, henset til det formål, der forfølges med skatten, ikke befandt sig i en faktisk og retlig situation, der kunne sammenlignes med situationen for de banker, der var underlagt denne skat.
- 35 Følgelig skal der foretages en undersøgelse af sagsøgernes argumenter vedrørende de forskellige elementer i skatten, som Kommissionen analyserede i den anfægtede afgørelse efter fastlæggelse af det af den nationale lovgiver forfulgte formål.

Formålet med skatten

- 36 Sagsøgerne har gjort gældende, at formålet med skatten rammer skævt, for så vidt som det er rettet mod »store kreditinstitutter«, på trods af den omstændighed, at alle kreditinstitutter kan bidrage til de indirekte omkostninger i tilfælde af en finanskris. Desuden er skatten rettet mod nogle virksomheder på et marked, hvor der er over 100 andre virksomheder. Disse førstnævnte virksomheder står således over for en betydelig forhøjelse af deres skatter. Skatten er udformet således, at kun nogle virksomheder bidrager til finansieringen af disse indirekte omkostninger. Det er imidlertid ubestridt, at de virksomheder, der ikke er underlagt skatten, ligeledes er årsag til indirekte omkostninger. Den anmeldte foranstaltning skaber dermed en ubegrundet forskelsbehandling, som burde have været åbenbar for Kommissionen, henset til de oplysninger, den rådede over, da den vedtog den anfægtede afgørelse. Ifølge sagsøgerne rejser den omstændighed, at indtægterne fra denne skat skal anvendes til at afholde yderligere offentlige udgifter, idet formålet med skatten ikke er at oprette en fond, der skal kompensere for indirekte fremtidige omkostninger, i det mindste tvivl om skattens faktiske formål.
- 37 Sagsøgerne har endvidere gjort gældende, at det i lovforslaget præciseres, at formålet med skatten er at øge beskatningen af store kreditinstitutter, som i tilfælde af en finanskris sandsynligvis vil være årsag til betydelige indirekte udgifter for samfundet. Sagsøgerne har anført, at disse udgifter først og fremmest skyldtes vanskelighederne ved at opnå lån fra bankerne under finanskrisen. De indirekte udgifter, der er defineret vagt i lovforslaget, er i det væsentlige alle de udgifter, som staten kan blive foranlediget til at afholde i tilfælde af en afmatning i den økonomiske aktivitet. Endvidere er formålet med skatten ikke at oprette en fond, der skal kompensere for fremtidige indirekte udgifter, men at styrke de offentlige finanser for at kunne afholde yderligere offentlige udgifter.
- 38 Kommissionen har, støttet af Kongeriget Sverige, bestridt sagsøgernes argumentation.
- 39 I den foreliggende sag har skatten, som det fremgår af punkt 5.1 i bemærkningerne til lovforslaget, til formål at styrke de offentlige finanser ved at forbedre dem og ved at bevare den offentlige gæld på et lavt niveau for at give en margin til styring af fremtidige finanskriser. Det vurderes navnlig, at Kongeriget Sverige med stærkere offentlige finanser vil være bedre forberedt på at håndtere udfordringerne og gennemføre de nødvendige foranstaltninger i en krisesituation.
- 40 Det præciseres endvidere i lovforslaget, at finanskriser er dyre og navnlig kan medføre indirekte udgifter som følge af en cyklus af økonomisk tilbagegang og forværringen af de offentlige finanser. Det er imidlertid ikke alle kreditinstitutter, der udgør den samme risiko for det finansielle systems funktion. De store kreditinstitutter udgør nemlig en så væsentlig del af dette

system, at de ved manglende betalingsevne eller alvorlige forstyrrelser af deres virksomhed, betragtet individuelt, ville indebære en systemisk risiko og have en meget negativ indvirkning på det nævnte system og økonomien i almindelighed. Problemerne for et af de store kreditinstitutter risikerer således hurtigt at sprede sig til hele banksystemet. Navnlig vil den omstændighed, at aktørerne på kryds ejer hinandens obligationer, fremme en hurtig spredning af et problem i en del af det finansielle system til andre dele af dette system og dermed true systemets stabilitet. Små kreditinstitutter, der ikke er af kritisk størrelse for det finansielle system, vil ikke påvirke den makroøkonomiske udvikling i samme grad som store institutter. Følgelig skal kreditinstitutter, som på grund af deres størrelse og betydning for det finansielle systems funktion og den makroøkonomiske udvikling vil kunne forårsage betydelige indirekte udgifter for samfundet i tilfælde af en finanskrise, hvis indtræden ikke kan udelukkes, betale skatten.

- 41 Det fremgår af disse betragtninger til lovforslaget, at formålet med skatten er at styrke de offentlige finanser ved at forbedre dem og ved at bevare den offentlige gæld på et lavt niveau med henblik på at give en margen til styring af fremtidige finanskriser ved at pålægge de store kreditinstitutter at betale skatten, idet de ved manglende betalingsevne eller alvorlige forstyrrelser af deres virksomhed, betragtet individuelt og på grund af deres størrelse og betydning for det finansielle systems funktion, ville indebære en systemisk risiko og have en meget negativ indvirkning på det nævnte system og økonomien i almindelighed og således forårsage betydelige indirekte udgifter for samfundet.
- 42 I denne forbindelse bemærkes, at sagsøgerne i retsmødet har påberåbt sig muligheden for, at kreditinstitutter, der ikke er underlagt skatten, betragtet kollektivt kan være årsag til betydelige indirekte udgifter for samfundet. Selv hvis det antages, at dette argument kan antages til realitetsbehandling, må det imidlertid forkastes. Dels, som det fremgår af præmis 41 ovenfor, er udformningen af skatten baseret på kreditinstitutternes individuelle kendetegn. Dels, som det fremgår af 25. betragtning til den anfægtede afgørelse, repræsenterer de kreditinstitutter, der er underlagt skatten, 90% af den samlede gæld for alle kreditinstitutter, der driver virksomhed i Sverige. Ved at begrænse sig til at anføre, at denne procentsats måske ikke er korrekt, uden at underbygge dette udsagn med beviser, har sagsøgerne imidlertid ikke været i stand til at rejse tvivl om konstateringen af, at de kreditinstitutter, der ikke er underlagt skatten, kun repræsenterer 10% af den samlede gæld for alle kreditinstitutter, der driver virksomhed i Sverige. Sagsøgerne har følgelig ikke godtgjort, at en manglende betalingsevne hos de nævnte kreditinstitutter, der ikke er underlagt skatten, selv kollektivt betragtet, ville indebære en systemisk risiko og have en meget negativ indvirkning på det finansielle system og økonomien i almindelighed og således forårsage betydelige indirekte udgifter for samfundet.
- 43 Sagsøgerne har endvidere ikke rejst tvivl om muligheden for, at det kun er de store kreditinstitutter, der, betragtet individuelt, ved deres manglende betalingsevne kan medføre en systemisk risiko og have en meget negativ indvirkning på det finansielle system og økonomien i almindelighed og derved forårsage betydelige indirekte udgifter for samfundet. I deres bemærkninger til Kongeriget Sveriges interventionsindlæg har de således bestridt denne konstatering uden at underbygge deres standpunkt, idet de samtidig har medgivet, at sandsynligheden for, at en bank vil være årsag til indirekte udgifter, skyldes to uafhængige faktorer, nemlig dels sandsynligheden for, at denne bank går konkurs, dels virkningerne af denne banks konkurs.

Referencesystemet

- 44 Sagsøgerne har gjort gældende, at Kommissionen rådede over beviser, som burde have givet anledning til tvivl om, hvorvidt elementerne i referencesystemet var forenelige med formålet med skatten. Sagsøgerne har anført, at Kommissionen synes at have fastlagt referencesystemet på grundlag af en for bred fortolkning af den suverænitet på skatteområdet, som medlemsstaterne er tillagt.
- 45 Kommissionen har bestridt sagsøgernes argumentation.
- 46 Det bemærkes i denne henseende, at når den pågældende skatteforanstaltning fremstår som en uadskillelig del af det almindelige skattesystem i den pågældende medlemsstat, er det således dette system, der skal tjene som reference. Når en sådan foranstaltning klart kan adskilles fra det nævnte almindelige system, kan det derimod ikke udelukkes, at den referenceramme, der skal tages i betragtning, er mere begrænset end dette almindelige system eller er identisk med selve foranstaltningen, når denne fremstår som en norm med en selvstændig juridisk logik, og det ikke er muligt at identificere et sammenhængende regelsæt uden for denne foranstaltning (jf. dom af 6.10.2021, *World Duty Free Group* og *Spanien mod Kommissionen*, C-51/19 P og C-64/19 P, EU:C:2021:793, præmis 63). En foranstaltning kan således udgøre sin egen referenceramme, når den indfører en afgiftsordning, der er klart afgrænset, forfølger specifikke mål og således adskiller sig fra enhver anden skatteordning, der anvendes i den pågældende medlemsstat (dom af 15.11.2018, *World Duty Free Group* mod Kommissionen, T-219/10 RENV, EU:T:2018:784, præmis 127).
- 47 I det foreliggende tilfælde definerede Kommissionen referencesystemet, således, at det er begrænset til skatten, hvilket sagsøgerne ikke som sådan har bestridt.
- 48 Det bemærkes, at de grundlæggende kendetegn ved skatten principielt udgør referencesystemet eller den »normale« skatteordning med henblik på analysen af selektivitetsbetingelsen. Når dette er sagt, er det ikke udelukket, at disse grundlæggende kendetegn ved skatten kan frembringe et åbenbart diskriminerende forhold, hvilket det imidlertid tilkommer sagsøgerne af godtgøre (jf. i denne retning domme af 16.3.2021, *Kommissionen mod Polen*, C-562/19 P, EU:C:2021:201, præmis 42, og *Kommissionen mod Ungarn*, C-596/19 P, EU:C:2021:202, præmis 48). I forbindelse med den foreliggende sag skal sagsøgerne imidlertid for så vidt angår Kommissionens afslag på at indlede den formelle undersøgelsesprocedure godtgøre, at Kommissionen stødte på alvorlige vanskeligheder ved sin undersøgelse af betingelsen om selektivitet, som er den eneste, der er omhandlet i den foreliggende sag.
- 49 I denne sammenhæng skal det præciseres, at det med henblik på at vurdere, om skattens grundlæggende kendetegn kan frembringe et åbenbart diskriminerende forhold, skal afgøres, om valget af kriterier for beskatning ved at begunstige visse kreditinstitutter ikke syntes at have sammenhæng med formålet med denne beskatning (jf. i denne retning domme af 16.3.2021, *Kommissionen mod Polen*, C-562/19 P, EU:C:2021:201, præmis 43, og *Kommissionen mod Ungarn*, C-596/19 P, EU:C:2021:202, præmis 49).
- 50 I denne henseende gælder, at uden for de områder, hvor EU-skatte retten er genstand for harmonisering, er det den pågældende medlemsstat, som – gennem udøvelsen af sine egne beføjelser vedrørende direkte beskatning og under overholdelse af sin skattemæssige autonomi og EU-retten – fastlægger de grundlæggende kendetegn ved skatten, som principielt definerer det referencesystem eller den »normale« skatteordning, på grundlag af hvilken betingelsen om

selektivitet skal analyseres. Dette gælder bl.a. for fastsættelsen af valget af beskatningssats, skattegrundlaget, indtrædelsen af pligten til at betale skatten, tærsklen og fremgangsmåden ved beregningen af beskatningsgrundlaget (jf. i denne retning dom af 16.3.2021, Kommissionen mod Polen, C-562/19 P, EU:C:2021:201, præmis 38 og 39, og af 26.4.2018, ANGED, C-236/16 og C-237/16, EU:C:2018:291, præmis 43). Hertil kommer, at uanset om afgiften pålægges med en enkelt sats eller en progressiv sats, udgør skatteniveauet på samme måde som beskatningsgrundlaget en del af de grundlæggende karakteristika ved en juridisk skatte- og afgiftsordning (jf. i denne retning dom af 16.5.2019, Polen mod Kommissionen, T-836/16 og T-624/17, EU:T:2019:338, præmis 65, og af 27.6.2019, Ungarn mod Kommissionen, T-20/17, EU:T:2019:448, præmis 80).

- 51 Der skal således tages hensyn til den omstændighed, at fastsættelsen af skattegrundlag og fordelingen af skattebyrden på de forskellige produktionsfaktorer og økonomiske sektorer i mangel af EU-retlige bestemmelser henhører under medlemsstaternes beskatningskompetence (dom af 26.4.2018, ANGED, C-233/16, EU:C:2018:280, præmis 50).
- 52 Ifølge sagsøgerne er det åbenbart, at skatteparametrene ikke er forenelige med skattens formål, hvilket, henset til de oplysninger, som Kommissionen rådede over, burde have givet anledning til tvivl med hensyn til kvalificeringen af skatten som støtte.
- 53 De vedrører navnlig for det første beskatningsgrundlaget baseret på kreditinstitutternes gæld, for det andet de enheder, der er underlagt skatten, for det tredje tærsklen for skatten og for det fjerde konsolideringsmekanismen i forbindelse med beregningen af tærsklen og beskatningsgrundlaget.

Skattegrundlaget baseret på kreditinstitutters gæld

- 54 Ifølge sagsøgerne er gælden i modsætning til aktiverne ikke forbundet med risici. Det samme gælder kreditinstitutternes størrelse, hvilket bekræftes af visse nationale institutioner, den økonomiske litteratur og kreditvurderinger for store svenske kreditinstitutter. Endvidere er de indirekte udgifter eller risikoen for sådanne udgifter ikke direkte proportionale med et kreditinstituts gæld, hvilket Kommissionen er blevet gjort bekendt med. Det tilkommer ganske vist ikke Kommissionen udgifter i forbindelse med dens foreløbige undersøgelse af skatten at vælge den mest hensigtsmæssige indikator for vurderingen af risikoen for indirekte. Kommissionen er imidlertid forpligtet til at afgøre, om det af Kongeriget Sverige valgte beskatningsgrundlag indførte et åbenbart diskriminerende parameter i referencesystemet. Sagsøgerne har endvidere gjort gældende, at den anmeldte foranstaltning i modsætning til, hvad der kræves i henhold til nyere retspraksis vedrørende skatte- og afgiftsforanstaltninger og selektivitet, enten pålagde virksomhederne en betydelig skattebyrde, som omfatter hele skattegrundlaget, eller slet ikke pålagde nogen skattebyrde.
- 55 Kommissionen har, støttet af Kongeriget Sverige, bestridt sagsøgernes argumentation.
- 56 I den anfægtede afgørelse fastslog Kommissionen, at størrelsen af et kreditinstituts gæld var en indikator blandt andre for det pågældende instituts generelle størrelse, dets betydning og den risiko, som dets manglende betalingsevne kunne udgøre for den makroøkonomiske situation i Sverige. Ifølge Kommissionen var dette kriterium således i overensstemmelse med formålet med skatten og udgjorde ikke et åbenbart diskriminerende forhold.

- 57 I denne henseende bemærkes, at EU-retten ikke er til hinder for, at en ikke-progressiv beskatning beregnes på grundlag af kreditinstitutternes samlede gæld. Den omstændighed, at der findes en mere relevant eller præcis indikator end kreditinstitutternes samlede gæld, er uden betydning på statsstøtteområdet, fordi EU-retten på dette område udelukkende har til formål at fjerne de selektive fordele, som visse virksomheder kan drage fordel af, til skade for andre virksomheder, der befinder sig i en sammenlignelig situation (jf. i denne retning og analogt domme af 16.3.2021, Kommissionen mod Polen, C-562/19 P, EU:C:2021:201, præmis 41, og Kommissionen mod Ungarn, C-596/19 P, EU:C:2021:202, præmis 47).
- 58 Det skal ligeledes bemærkes, således som det er anført i præmis 40 og 41 ovenfor, at skatten ikke har til formål at forebygge eller afhjælpe de risici, som kreditinstitutterne udgør, men at styrke de nationale offentlige finanser med henblik på at give en margen til styring af fremtidige finanskriser ved at pålægge de store kreditinstitutter at betale skatten, idet de ved manglende betalingsevne eller alvorlige forstyrrelser af deres virksomhed, betragtet individuelt og på grund af deres størrelse og betydning for det finansielle systems funktion, ville indebære en systemisk risiko og have en meget negativ indvirkning på det nævnte system og økonomien i almindelighed og således forårsage betydelige indirekte udgifter for samfundet.
- 59 Hertil kommer, navnlig i sammenhæng med den i præmis 40 ovenfor nævnte den omstændighed, at aktørerne på kryds ejer hinandens obligationer, at jo større gælden er, jo større er risikoen for det finansielle system, for så vidt som det pågældende kreditinstitut i tilfælde af manglende betalingsevne muligvis ikke vil være i stand til at indfri sin store gæld, hvilket som konsekvens skaber en risiko for manglende betalingsevne hos kreditinstituttets kreditorer, og dermed for betydelige indirekte udgifter for samfundet. Det følger heraf, at et kriterium baseret på niveauet for gælden, som det der er fastsat i den i denne sag omhandlede nationale lovgivning, for at sondre mellem kreditinstitutterne, alt efter om deres indvirkning på det finansielle system er mere eller mindre stærk, er i overensstemmelse med det formål, der forfølges (jf. analogt dom af 26.4.2018, ANGED, C-233/16, EU:C:2018:280, præmis 53).
- 60 Det fremgår heraf, at den nationale lovgiver ikke fandt, at de store kreditinstitutters gæld gjorde dem mere udsat for risici, men derimod fokuserede på spørgsmålet om, hvorvidt et kreditinstituts manglende betalingsevne, når det først bliver en kendsgerning og betragtet individuelt, kunne medføre betydelige indirekte udgifter for samfundet.
- 61 Det følger heraf, at sagsøgerne ikke har godtgjort, at Kommissionen burde have oplevet alvorlige vanskeligheder i forbindelse med vurderingen af beskatningsgrundlaget.

De enheder, der er underlagt skatten

- 62 Sagsøgerne har ud over det forhold, at de ni institutter, der er underlagt skatten, er forskelligartede, påberåbt sig, at der ikke er nogen forbindelse mellem listen over disse institutter og listen over systemisk vigtige institutter, som Riksgäldskontoret (kontoret for statsgæld, Sverige) har identificeret i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringselskaber og om ændring af Rådets direktiv 82/891/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU, 2012/30/EU og 2013/36/EU samt forordning (EU) nr. 1093/2010 og (EU) nr. 648/2012 (EUT 2014, L 173, s. 190), for så vidt som sidstnævnte liste kun indeholder seks af de ni kreditinstitutter, der er underlagt skatten,

uden at Kommissionen har givet nogen forklaring herpå. Desuden yder et af de kreditinstitutter, der er underlagt skatten, udelukkende lån til svenske kommuner og er således ikke årsag til nogen indirekte udgift.

- 63 Sagsøgerne har i denne forbindelse anført, at bankerne i henhold til direktiv 2014/59 indbetaler til en afviklingsfond, og at kun seks af de ni banker, der af kontoret for statsgæld er identificeret som systemisk vigtige, hvilket indebærer væsentligt højere bidrag til den nævnte fond og overholdelse af strengere krav, var forpligtet til at betale skatten. Hertil kommer, at på grund af disse højere bidrag og disse strengere krav vil institutter af systemisk betydning være mere modstandsdygtige og mindre tilbøjelige til at medføre indirekte udgifter.
- 64 Sagsøgerne har ligeledes påberåbt sig eksistensen af mekanismer til finansiell stabilitet i kreditinstitutter, herunder Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT 2013, L 176, s. 1).
- 65 Disse mekanismer supplerer dels den omstændighed, at Kongeriget Sverige har valgt strengere krav end dem, der er fastsat i EU-lovgivningen, dels garantiordningen for private indskyderes bankindskud på 100 000 EUR i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/49/EU af 16. april 2014 om indskudsgarantiordninger (EUT 2014, L 173, s. 149). I forbindelse med de stresstest, som Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA) gennemførte i 2021, opnåede de fem svenske banker, der var genstand for disse test, i øvrigt fremragende resultater.
- 66 Sagsøgerne har endvidere fremhævet konkurrenceforholdene i den nationale finanssektor. Ifølge sagsøgerne er dette aspekt relevant med henblik på at forstå forbindelsen mellem de virksomheder, der er underlagt skatten, og risikoen for, at de medfører indirekte udgifter på grundlag af deres markedsandele i de forskellige finansielle sektorer. Imidlertid har ikke alle de banker, der er underlagt skatten, store markedsandele på alle de relevante markeder. Endvidere er sagsøgerne af den opfattelse, at hvis bankerne konkurrerer på det samme marked, og nogle af dem er underlagt skatten, og andre er fritaget herfor på selektiv vis, vil dette påvirke og ændre konkurrencen på markedet, hvilket viser, at der er tale om forskelsbehandling.
- 67 Sagsøgerne har tilføjet, at den svenske finanssektor omfatter mange forskellige virksomheder, der er aktive inden for et eller flere markedssegmenter, og som konkurrerer med de kreditinstitutter, der er underlagt skatten.
- 68 Ifølge sagsøgerne kan de manglende krav til disse andre finansielle institutioner udgøre en yderligere trussel mod den finansielle stabilitet og yderligere risici for indirekte udgifter for staten. Sagsøgerne har ligeledes fremført realkreditfondenes betydning i sektoren for realkreditlån til husholdninger.
- 69 Sagsøgerne har konkluderet, at eftersom alle kreditinstitutter er årsag til indirekte udgifter, er det ikke nødvendigt at sondre mellem kreditinstitutter med henblik på pålæggelse af skatten.
- 70 Kommissionen har, støttet af Kongeriget Sverige, bestridt sagsøgernes argumentation.
- 71 I den anfægtede afgørelse fastslog Kommissionen, at dem, der var underlagt skatten, var de store kreditinstitutter, idet disse kreditinstitutter i tilfælde af manglende betalingsevne eller en alvorlig forstyrrelse af deres virksomhed, betragtet individuelt, kunne forårsage betydelige indirekte udgifter for det svenske samfund i tilfælde af en finanskrise. Ifølge Kommissionen kan store

kreditinstitutter have systemisk betydning, have indflydelse og indvirkning på markedet og have en kritisk størrelse for realøkonomien. Kommissionen har påpeget, således som Kongeriget Sverige har anført, at små kreditinstitutter kan påvirke den makroøkonomiske udvikling i et andet omfang end de store kreditinstitutter.

- 72 Desuden er de øvrige finansielle institutioner underlagt en anden og generelt mindre streng retlig ordning, hvilket indikerer, at de i mindre grad kan medføre systemiske risici og indirekte udgifter. Hvad angår realkreditfonde, som ifølge Kommissionen under alle omstændigheder har en begrænset andel af realkreditmarkedet, var denne institution af den opfattelse, at disse fonde ikke var beskæftiget med visse aktiviteter såsom modtagelse af indskud eller ydelse af lån til ikke-finansielle selskaber, og navnlig adskilte de sig fra kreditinstitutterne i deres funktionsmåde og indgik i en anden retlig ramme.
- 73 I den foreliggende sag skal i første række sagsøgernes argument om, at der ikke er fuldstændig overensstemmelse mellem listen over institutter af systemisk betydning, som er identificeret af kontoret for statsgæld, og listen over de kreditinstitutter, der er underlagt skatten, forkastes. Kontoret for statsgæld er den svenske afviklingsmyndighed som omhandlet i direktiv 2014/59, således som sagsøgerne har angivet. Endvidere har sagsøgerne i retsmødet i det væsentlige medgivet, at listen over systemisk vigtige institutter, der er identificeret af kontoret for statsgæld, ikke er blevet udarbejdet på grundlag af specifikke kriterier, og at der således ikke var tale om de samme kriterier som dem, der blev anvendt ved udarbejdelsen af listen over de kreditinstitutter, der var underlagt skatten.
- 74 Som sagsøgerne har bekræftet, har den ordning, der er indført ved direktiv 2014/59 og ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 806/2014 af 15. juli 2014 om ensartede regler og en ensartet procedure for afvikling af kreditinstitutter og visse investeringsselskaber inden for rammerne af en fælles afviklingsmekanisme og en fælles afviklingsfond og om ændring af forordning (EU) nr. 1093/2010 (EUT 2014, L 225, s. 1), endvidere til formål at minimere betydelige direkte udgifter for samfundet, navnlig i tilfælde af disse institutters manglende betalingsevne, og ikke indirekte udgifter. Sagsøgerne har imidlertid præciseret, at de virksomheder, som ordningens strengeste regler finder anvendelse på, er mindre tilbøjelige til at medføre indirekte udgifter, eftersom de i mindre grad vil blive nødsaget til at standse deres betalinger. Som det fremgår af præmis 60 ovenfor, omfatter skatten imidlertid ikke kreditinstitutter, der udgør en større risiko for manglende betalingsevne, men finder anvendelse på kreditinstitutter, hvis manglende betalingsevne, når det er en kendsgerning, kan forårsage betydelige indirekte udgifter for samfundet.
- 75 Den samme konklusion må drages med hensyn til forordning nr. 575/2013, direktiv 2014/49 og de stresstest, som EBA gennemførte i 2021. For det første har kravene til egenkapital og garantiordningen for bankindskud nemlig til formål at afhjælpe de direkte omkostninger ved at undgå, at kreditinstitutterne bliver nødsaget til at standse deres betalinger, og at indskyderne, som er fysiske personer, mister deres indskud. For det andet vedrører stresstestene et kreditinstituts risiko for at blive nødsaget til at standse sine betalinger. Skatten har imidlertid ikke til formål at forhindre, at bankerne eventuelt bliver nødsaget til at standse deres betalinger, eller at undgå direkte udgifter, men at tage hensyn til de indirekte udgifter, der er forårsaget af, at de kreditinstitutter, der er underlagt skatten, eventuelt bliver nødsaget til at standse deres betalinger.

- 76 Hvad i anden række angår konkurrenceforholdene i den nationale finanssektor, som ifølge sagsøgerne er relevant med henblik på at forstå forbindelsen mellem de virksomheder, der er underlagt skatten, og risikoen for, at de medfører indirekte udgifter på grundlag af deres markedsandele i de forskellige finansielle sektorer, er det for det første tilstrækkeligt at fastslå, at indtrædelsen af pligten til at betale denne skat ikke afhænger af markedsandelene hos de virksomheder, der er underlagt skatten, men af størrelsen af deres gæld. I overensstemmelse med den retspraksis, der er nævnt i præmis 50 ovenfor, havde Kongeriget Sverige ret til ved udøvelsen af sine egne beføjelser på området for direkte beskatning og under overholdelse af sin skattemæssige autonomi og EU-retten at træffe bestemmelse om indtrædelsen af pligten til at betale skatten og beregningsgrundlaget for denne skat.
- 77 For det andet har sagsøgerne ikke gjort gældende, at andre virksomheder, der er aktive på et eller flere markedssegmenter, og som konkurrerer med de kreditinstitutter, der er underlagt skatten, havde en gæld på over 150 mia. SEK. De har således begrænset sig til at anføre, at disse virksomheder konkurrerer med de kreditinstitutter, der er underlagt skatten, uden at forklare, hvordan deres manglende betalingsevne, betragtet individuelt, kan forårsage betydelige indirekte udgifter for samfundet.
- 78 Hvad for det tredje angår argumentet om, at fraværet af krav til andre finansielle institutioner kan udgøre en yderligere trussel mod den finansielle stabilitet og bevirke yderligere risici for indirekte udgifter for staten, er det tilstrækkeligt at fastslå, at sagsøgerne til støtte for deres argument ikke er fremkommet med forklaringer, der gør det muligt at konkludere, at der foreligger en trussel mod den finansielle stabilitet, således at dette argument kan forkastes som ugrundet.
- 79 Hvad for det fjerde angår argumentet om, at et af de kreditinstitutter, der er underlagt skatten, udelukkende udlåner til de svenske kommuner og således ikke medfører nogen indirekte udgifter, skal det bemærkes, at det følger af retspraksis, at Kommissionen i forbindelse med en støtteordning kan begrænse sig til at undersøge den omhandlede ordnings generelle kendetegn uden at være forpligtet til at undersøge hver enkelt anvendelse af denne ordning. Kommissionen er dermed ikke i en afgørelse vedrørende en sådan ordning forpligtet til at foretage en undersøgelse af hvert enkelt individuelt tilfælde af støtte, der er tildelt i henhold til sådan en ordning (jf. i denne retning dom af 28.7.2011, Diputación Foral de Vizcaya m.fl. mod Kommissionen, C-471/09 P – C-473/09 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2011:521, præmis 98 og 99, og af 30.4.2019, UPF mod Kommissionen, T-747/17, EU:T:2019:271, præmis 60). I øvrigt har sagsøgerne i retsmødet ikke bestridt Kommissionens og Kongeriget Sveriges argumenter om, at det nævnte kreditinstitut ikke var fuldstændigt undtaget fra enhver risiko for manglende betalingsevne.
- 80 Hvad for det femte angår argumentet om, at alle kreditinstitutter er årsag til indirekte udgifter, skal det bemærkes, således som det er anført i præmis 41 ovenfor, at den svenske skatte- og afgiftslovgiver har haft som formål, at skatten skal omfatte kreditinstitutter, der ved manglende betalingsevne eller alvorlige forstyrrelser af deres virksomhed, betragtet individuelt og på grund af deres størrelse og deres betydning for det finansielle systems funktion, ville indebære en systemisk risiko, en meget negativ indvirkning på det nævnte system og økonomien i almindelighed og således forårsage betydelige indirekte udgifter for samfundet. Selv om alle kreditinstitutter kan være årsag til visse indirekte udgifter, dvs. at de kan bidrage til at medføre disse udgifter, følger det således ikke heraf, at alle kreditinstitutter i tilfælde af manglende betalingsevne kan fremkalde de nævnte konsekvenser. Det kan endvidere ikke bestrides, at kreditinstitutternes indvirkning på det finansielle system i høj grad afhænger af deres størrelse og

størrelsen af deres gæld, således som det er anført i præmis 59 ovenfor (jf. analogt dom af 26.4.2018, ANGED, C-233/16, EU:C:2018:280, præmis 53). Sagsøgerne har i øvrigt i retsmødet medgivet, at de største kreditinstitutter forårsager større indirekte udgifter.

- 81 Endelig har sagsøgerne, som det fremgår af præmis 42 og 43 ovenfor, for det første ikke rejst tvivl om, at alene store kreditinstitutter ved deres manglende betalingsevne, betragtet individuelt, kan fremkalde en systemisk risiko, have en meget negativ indvirkning på det finansielle system og økonomien i almindelighed og forårsage betydelige indirekte udgifter for samfundet. For det andet har de ikke godtgjort, at en manglende betalingsevne for institutter, der ikke er underlagt skatten, selv kollektivt betragtet, ville have de samme konsekvenser.
- 82 Sagsøgerne har således ikke godtgjort, at Kommissionen burde have oplevet alvorlige vanskeligheder i forbindelse med vurderingen af de enheder, der er underlagt skatten.

Tærsklen for at være underlagt skatten

- 83 Sagsøgerne har gjort gældende, at alle kreditinstitutter er årsag til indirekte udgifter for samfundet i tilfælde af en finanskrise. Desuden har den svenske regering i lovforslaget ikke godtgjort, at risici, der var forbundet hermed, først indtrådte, når tærsklen for at blive underlagt skatten var overskredet. De store banker betaler således for alle de indirekte udgifter, som de er årsag til, mens deres konkurrenter selektivt fritages for betaling af enhver udgift, som de er årsag til.
- 84 Desuden er skatten ikke en skat med et særligt formål, eftersom dens formål udelukkende er fiskalt, idet det består i at øge skatteindtægterne uden at søge at påvirke adfærden hos de enheder, der er underlagt skatten.
- 85 Sagsøgerne har tilføjet, at når en virksomhed når tærskelværdien for beskatning, opkræves skatten på grundlag af den samlede gæld, der tages i betragtning ved beregningen af denne tærskel. Endvidere kan tærsklen for skatten ikke sidestilles med en progressiv beskatningsats.
- 86 Sagsøgerne har ligeledes anfægtet Kommissionens analyse og fortolkning af dom af 26. april 2018, ANGED (C-233/16, EU:C:2018:280), som Kommissionen støttede sig på i den anfægtede afgørelse. For det første er der nemlig tale om en anden ramme end den, der er omhandlet i den foreliggende sag, og for det andet blev tærsklen for pålæggelse af den i den pågældende sag omhandlede afgift anvendt anderledes, idet afgiften kun blev pålagt den brøkdæl, der oversteg tærsklen, hvilket ikke er tilfældet i den foreliggende sag.
- 87 Kommissionen har, støttet af Kongeriget Sverige, bestridt sagsøgernes argumentation.
- 88 I den anfægtede afgørelse anførte Kommissionen, at tærsklen på 150 mia. SEK ikke udgjorde et åbenbart diskriminerende forhold og var et legitimt udtryk for Kongeriget Sveriges udøvelse af suverænitet. Anvendelsen af denne tærskel sikrer endvidere, at de enheder, der er underlagt skatten, udgør 90% af den aggregerede balancesum for alle kreditinstitutter i Sverige, herunder udenlandske kreditinstitutters svenske filialer.
- 89 I denne henseende findes der ifølge retspraksis skatter, hvis art ikke udelukker, at de kan ledsages af tilpasningsordninger, som kan gå så vidt som til at omfatte fritagelser, uden at disse ordninger medfører, at der er tale om tildeling af selektive fordele. Særlige bestemmelser, der er fastsat for visse virksomheder som følge af deres særlige situation, og som begunstiger dem ved en skattetilpasning, endda ved en skattefritagelse, skal ikke analyseres således, at de udgør en selektiv

fordel, hvis disse bestemmelser ikke strider imod den pågældende afgifts formål (jf. i denne retning dom af 16.5.2019, Polen mod Kommissionen, T-836/16 og T-624/17, EU:T:2019:338, præmis 89, og af 27.6.2019, Ungarn mod Kommissionen, T-20/17, EU:T:2019:448, præmis 101).

- 90 Det skal endvidere bemærkes, at fastsættelsen af denne beskatningstærskels niveau og fremgangsmåden ved beregning af beskatningsgrundlaget henhører under den nationale lovgivers skøn og er i øvrigt baseret på tekniske og komplekse vurderinger, som Unionens retsinstanser alene kan foretage en begrænset retslig prøvelse af (jf. i denne retning dom af 26.4.2018, ANGED, C-236/16 og C-237/16, EU:C:2018:291, præmis 43).
- 91 Det fremgår af denne retspraksis, at Kongeriget Sverige ikke kan forhindres i dels at indføre en skat med en beskatningstærskel, dels at indføre en tilpasningsordning, der går så langt som til en fritagelse for de kreditinstitutter, der befinder sig under denne tærskel, forudsat at disse forhold ikke er i strid med formålet med skatten.
- 92 Det skal derfor undersøges, om denne tærskel er i strid med formålet med skatten eller er åbenbart diskriminerende.
- 93 Hvad i denne henseende for det første angår argumentet om, at alle kreditinstitutter er årsag til indirekte udgifter for samfundet i tilfælde af en finanskriser, skal det bemærkes, at formålet med skatten i det foreliggende tilfælde, således som det er anført i præmis 41 ovenfor, er at styrke de offentlige finanser ved at forbedre dem og ved at bevare den offentlige gæld på et lavt niveau med henblik på at give en margen til styring af fremtidige finanskriser ved at pålægge de store kreditinstitutter at betale skatten, idet de ved manglende betalingsevne eller alvorlige forstyrrelser af deres virksomhed, betragtet individuelt og på grund af deres størrelse og betydning for det finansielle systems funktion, ville indebære en systemisk risiko og have en meget negativ indvirkning på det nævnte system og økonomien i almindelighed og således forårsage betydelige indirekte udgifter for samfundet. Kongeriget Sverige er af den opfattelse, at manglende betalingsevne hos et kreditinstitut, hvis gæld overstiger tærsklen på 150 mia. SEK, ville indebære sådanne risici og medføre betydelige indirekte udgifter for samfundet. Sagsøgerne har ikke rejst tvivl om denne konstatering fra den nationale lovgivers side, og som det er anført i præmis 43 ovenfor, har de ikke gjort gældende, at den omstændighed, at manglende betalingsevne hos et kreditinstitut, hvis gæld ligger under denne tærskel, kan have de samme konsekvenser. Hertil kommer, som anført i præmis 59 ovenfor, navnlig i forbindelse med den omstændighed, at aktørerne på kryds ejer hinandens obligationer, at jo større gældsætningen er, jo større er risikoen for det finansielle system, for så vidt som det pågældende kreditinstitut i tilfælde af manglende betalingsevne muligvis ikke vil være i stand til at indfri sin store gæld, hvilket som konsekvens vil medføre en risiko for, at kreditorerne bliver nødsaget til at standes deres betalinger, og således en systemisk risiko.
- 94 Hvad for det andet angår argumentet om, at skatten ikke er en skat med et særligt formål og ikke har til formål at påvirke adfærden hos de enheder, der er underlagt skatten, har appellanterne ikke forklaret, hvorfor det kræves, at skatten har til formål at påvirke adfærden hos de enheder, der er underlagt skatten. Som det fremgår af formålet med skatten, tilsigter den at styrke de offentlige finanser ved at forbedre dem og ved at bevare den offentlige gæld på et lavt niveau med henblik på at give en margen til styring af fremtidige finanskriser. Der er ikke i lovforslaget nævnt andre særlige formål, såsom påvirkning af adfærden hos de enheder, der er underlagt skatten. Dette argument kan således ikke tiltrædes, eftersom skatten ikke har til formål at forebygge, at de

kreditinstitutter, der er underlagt skatten, påtager sig en risiko, eller at de bliver nødsaget til at standse deres betalinger, men at sikre en forsvarlig forvaltning af de offentlige finanser i tilfælde af, at et af disse institutter bliver nødsaget til at standse deres betalinger.

- 95 På samme måde er den omstændighed, at skatteprovenuet tilføres statsbudgettet, i overensstemmelse med det ovenfor i præmis 94 nævnte formål.
- 96 For det første, og som det fremgår af sagsakterne, og som det er blevet bekræftet af sagsøgerne i retsmødet, fandtes der desuden ikke noget kreditinstitut, som ikke var underlagt skatten, og som havde en gæld, der lå tæt på tærsklen på 150 mia. SEK.
- 97 For det andet, og uden at dette er effektivt anfægtet af sagsøgerne (jf. præmis 42 ovenfor), fremgår det af den anfægtede afgørelse, at anvendelsen af denne tærskel sikrer, at de enheder, der er underlagt skatten, repræsenterer 90% af den aggregerede balancesum for alle kreditinstitutter i Sverige.
- 98 Det følger heraf, at sagsøgerne ikke har fremført argumenter, der gør det muligt at anse tærsklen på 150 mia. SEK for at være åbenbart uhensigtsmæssig i forhold til formålet med skatten. De har heller ikke angivet, hvilket andet niveau der ville have været passende for denne tærskel. Det fremgår således, at de bestrider selve eksistensen af en tærskel. I overensstemmelse med den retspraksis, der er nævnt i præmis 89 og 90 ovenfor, er den nationale lovgivers indførelse af tærskler imidlertid ikke i sig selv i strid med EU-retten.
- 99 Det følger heraf, at sagsøgerne ikke har godtgjort, at Kommissionen burde have oplevet alvorlige vanskeligheder i forbindelse med vurderingen af tærsklen for at være underlagt skatten.

Konsolideringsmekanismen

- 100 Sagsøgerne har anfægtet den konsolideringsmekanisme for koncerninterne situationer, der blev anvendt med henblik på beregningen af tærsklen og skattegrundlaget, for så vidt som nationale kreditinstitutters og grænseoverskridende filialers koncerninterne gæld tages i betragtning ved beregningen af tærsklen. Der er nemlig ingen direkte forbindelse mellem de indirekte udgifter i Sverige og den gæld, der kan henføres til en udenlandsk filial af et svensk kreditinstitut, selv om disse filialers gæld udgør en ikke ubetydelig del af det samlede beskatningsgrundlag.
- 101 Hvad angår de indirekte udgifter befinder de udenlandske datterselskaber af svenske kreditinstitutter og disse kreditinstitutters udenlandske filialer sig desuden i en lignende situation. Disse to situationer behandles imidlertid forskelligt, idet det kun er gæld, der skyldes af de svenske kreditinstitutters udenlandske filialer, der medregnes i beskatningsgrundlaget. På grund af asymmetrien i forhold til behandlingen af udenlandske filialer af et svensk kreditinstitut, hvis gæld tages i betragtning ved beregningen af skatten, vil gæld, der skyldes af udenlandske kreditinstitutters filialer i Sverige, ligeledes blive taget i betragtning ved denne beregning.
- 102 Kommissionen har bestridt sagsøgernes argumentation.
- 103 I denne henseende skal det indledningsvis bemærkes, således som det fremgår af 59. betragtning til den anfægtede afgørelse, og uden at sagsøgerne har rejst tvivl herom, at et svensk kreditinstituts filial ikke er en selvstændig juridisk person i forhold til det institut, som den tilhører, og er omfattet af den samme licens i modsætning til datterselskaber, der udgør særskilte juridiske enheder. Enhver finansiel forpligtelse for en filial påhviler således det svenske

kreditinstitut, som filialen tilhører, og en krise, der berører denne filial, vil påvirke dets moderselskab ved at forårsage indirekte udgifter, ikke kun i den stat, hvor den er etableret, men også i Sverige. Det kan følgelig ikke fastslås, at Kommissionen burde have oplevet tvivl med hensyn til denne mekanisme, eftersom et svensk kreditinstituts filialer er tilknyttet sidstnævnte, og deres manglende betalingsevne har derfor også virkninger i Sverige.

- 104 Dernæst skal argumentet om, at udenlandske datterselskaber og udenlandske filialer af et svensk kreditinstitut befinder sig i en lignende situation, eftersom datterselskaberne, som det er anført i 60. betragtning til den anfægtede afgørelse, til forskel fra filialer er juridiske enheder, der er adskilt fra deres moderselskaber, og som driver virksomhed under en særskilt licens udstedt af den stat, hvor de er etableret, forkastes af de samme grunde.
- 105 Endelig har sagsøgerne ikke godtgjort, at der er en asymmetri mellem behandlingen af et svensk kreditinstituts udenlandske filialers gæld og gæld, der skyldes af udenlandske kreditinstitutters filialer i Sverige. I 61. betragtning til den anfægtede afgørelse anførte Kommissionen således, at udenlandske kreditinstitutters filialer i Sverige kunne medføre indirekte udgifter både i Sverige og i den stat, hvor moderselskabet er beliggende. Denne omstændighed indebærer følgelig ingen asymmetri, eftersom der i Sverige tages hensyn til et svensk kreditinstituts udenlandske filialers gæld, uden at dette i givet fald er til hinder for, at der også tages hensyn til denne gæld i den stat, hvor filialerne er hjemmehørende.
- 106 Sagsøgerne har derfor ikke godtgjort, at konsolideringsmekanismen udgør et åbenbart diskriminerende forhold, og at Kommissionen derfor burde være stødt på alvorlige vanskeligheder i forbindelse med sin vurdering i denne henseende.

Afvigelse fra referencesystemet

- 107 Sagsøgerne har fremhævet, at hvis Retten skulle anerkende referencesystemet, således som det er defineret i den anfægtede afgørelse, ville deres argumenter vedrørende de grundlæggende elementer i dette system fortsat være gyldige i forhold til afvigelserne fra systemet.
- 108 Hvad endvidere angår den omstændighed, at der foreligger en afvigelse vedrørende behandlingen af kreditinstitutter, hvis gæld ikke overstiger tærsklen på 150 mia. SEK, har sagsøgerne gjort gældende, at de aktiviteter, der udøves af kreditinstitutter med gæld under tærsklen, ikke indebærer, at staten ikke vil blive eksponeret for indirekte udgifter med hensyn til disse kreditinstitutter i tilfælde af en finanskris. Forskellen mellem disse kreditinstitutter og de kreditinstitutter, hvis gæld overstiger den nævnte tærskel, vedrører nemlig ikke spørgsmålet om, hvorvidt staten løber risici, men omfanget af disse risici. Der foreligger derfor en afvigelse fra referencesystemet, for så vidt som det er åbenbart, at der sker en forskelsbehandling mellem virksomheder, der befinder sig i en sammenlignelig retlig og faktisk situation. Hertil kommer, at ud fra et juridisk synspunkt er kreditinstitutter med en gæld, der ligger over tærsklen, og kreditinstitutter, hvis gæld ligger under den nævnte tærskel, ikke underlagt grundlæggende forskellige forpligtelser med hensyn til overensstemmelse, regnskab og beskatning, der er baseret på samme gældstype og samme gældstærskel.
- 109 Desuden er skatten et generelt bidrag til statens indtægter, som kan anvendes til forskellige formål, og det egentlige formål er at styrke de offentlige finanser ved hjælp af bidrag fra de store kreditinstitutter. Ifølge sagsøgerne var der således ingen gyldig grund til at indføre

differentieringer mellem virksomheder i en bestemt sektor, eftersom formålet med skatten var af generel karakter. Desuden burde regeringen have foreslået, at de midler, der blev inddrevet via skatten, skulle forbeholdes fremtidige finanskriser.

- 110 Hvad angår eksistensen af afvigelser for så vidt angår behandlingen af andre finansielle institutioner har sagsøgerne henvist til de argumenter, der er nævnt i præmis 68 ovenfor.
- 111 Følgelig er skatten ifølge sagsøgerne a priori selektiv, og Kommissionen burde have indledt den formelle undersøgelsesprocedure.
- 112 Kommissionen har bestridt sagsøgernes argumentation.
- 113 I den anfægtede afgørelse fastslog Kommissionen for det første, at skatten ikke udgjorde en afvigelse fra referencesystemet med hensyn til behandlingen af andre finansielle institutioner. Disse virksomheder har nemlig ikke en gældsstruktur, der har med samme grad af ustabilitet, og de er underlagt forskellige og mindre strenge retlige ordninger, hvilket taler for, at de er mindre tilbøjelige til at medføre en systemisk risiko og indirekte udgifter. Disse institutioner befinder sig derfor ikke i en faktisk og retlig situation, der kan sammenlignes med kreditinstitutternes situation med hensyn til formålet med skatten.
- 114 Hvad angår realkreditfondene, som under alle omstændigheder har en begrænset andel af realkreditmarkedet, fandt Kommissionen, at de ikke var involveret i visse kritiske aktiviteter, der var sammenlignelige med kreditinstitutternes. Endvidere adskiller de sig fra kreditinstitutterne i deres funktion og indgår i en anden retlig ramme og er ikke i stand til at medføre indirekte udgifter i samme omfang som kreditinstitutterne.
- 115 For det andet kan de store kreditinstitutter have systemisk betydning, indflydelse og indvirkning på markedet og være kritiske for realøkonomien i modsætning til små kreditinstitutter. De førstnævnte kan således i højere grad forårsage indirekte udgifter i tilfælde af krise. De store kreditinstitutter befinder sig derfor ikke i en faktisk og retlig situation, der kan sammenlignes med den situation, som små kreditinstitutter befinder sig i, med hensyn til formålet med skatten.
- 116 Ifølge fast retspraksis er den omstændighed, at det kun er de skattepligtige, som opfylder betingelserne for anvendelse af en foranstaltning, der er omfattet heraf, ikke i sig selv tilstrækkelig til at give denne en selektiv karakter (jf. dom af 21.12.2016, Kommissionen mod World Duty Free Group m.fl., C-20/15 P og C-21/15 P, EU:C:2016:981, præmis 59 og den deri nævnte retspraksis, og af 16.3.2021, Kommissionen mod Ungarn, C-596/19 P, EU:C:2021:202, præmis 58).
- 117 Hertil kommer, som bemærket i præmis 89 ovenfor, at en skat ikke har selektiv karakter, hvis forskellene i beskatningen og de fordele, der kan følge heraf, selv når de alene er begrundet i den logik, der ligger bag fordelingen af skatterne mellem de skattepligtige personer, er et resultat af en ren og skær ufravigelig anvendelse af den »normale« ordning, hvis de sammenlignelige situationer behandles på samme måde, og hvis disse tilpasningsordninger ikke tilsidesætter formålet den omhandlede skat. På samme måde skal særlige bestemmelser, der er fastsat for visse virksomheder som følge af deres situation, og som begunstiger dem ved en skattetilpasning, endda ved en afgiftsfritagelse, ikke analyseres således, at de udgør en selektiv fordel, hvis bestemmelserne ikke strider imod den pågældende skats formål (jf. dom af 16.5.2019, Polen mod Kommissionen, T-836/16 og T-624/17, EU:T:2019:338, præmis 89, og af 27.6.2019, Ungarn mod Kommissionen, T-20/17, EU:T:2019:448, præmis 101).

- 118 Hvis virksomheder, der befinder sig i en sammenlignelig situation med hensyn til formålet med skatten eller den logik, som begrunder en tilpasning heraf, derimod ikke får samme behandling i denne forbindelse, indebærer denne forskelsbehandling en selektiv fordel, som kan udgøre statsstøtte, hvis de øvrige betingelser i artikel 107, stk. 1, TEUF er opfyldt (dom af 27.6.2019, Ungarn mod Kommissionen, T-20/17, EU:T:2019:448, præmis 102).
- 119 Det skal indledningsvis bemærkes, at eftersom sagsøgernes argumenter vedrørende referencesystemet er blevet analyseret i præmis 54-106 ovenfor, skal de ligeledes forkastes i forbindelse med undersøgelsen af nærværende klagepunkt, for så vidt som disse argumenter for så vidt angår referencesystemet er blevet undersøgt i en lignende sammenhæng, nemlig om der foreligger en åbenbar forskelsbehandling.
- 120 Efter denne præcisering skal det i første række så vidt angår eksistensen af afvigelser vedrørende behandlingen af kreditinstitutter, hvis gæld ikke overstiger tærsklen på 150 mia. SEK, bemærkes, således som det er anført i præmis 41 ovenfor, at det fremgår af lovforslagets begrundelse, at formålet med skatten var at styrke de offentlige finanser ved at forbedre dem og bevare den offentlige gæld på et lavt niveau med henblik på at give en margen til styring af fremtidige finanskriser ved at pålægge de store kreditinstitutter at betale skatten, idet de ved manglende betalingsevne eller alvorlige forstyrrelser af deres virksomhed, betragtet individuelt og på grund af deres størrelse og betydning for det finansielle systems funktion, ville indebære en systemisk risiko og have en meget negativ indvirkning på det nævnte system og økonomien i almindelighed og således forårsage betydelige indirekte udgifter for samfundet.
- 121 Sagsøgerne har imidlertid begrænset sig til at gøre gældende, at staten i tilfælde af en finanskriser også vil blive eksponeret for indirekte udgifter i forbindelse med kreditinstitutter, der ikke er underlagt skatten. Sagsøgerne har imidlertid ikke forklaret, hvorfor Kommissionen burde have næret tvivl om disse kreditinstitutters systemiske betydning med hensyn til eventuelle indirekte udgifter, eller om den omstændighed, at de på grund af deres manglende betalingsevne, betragtet individuelt, kunne have en så negativ indvirkning på det nævnte system og økonomien i almindelighed, at de ville forårsage betydelige indirekte udgifter for samfundet. Som nævnt i præmis 80 og 81 ovenfor har sagsøgerne i øvrigt medgivet, at de største kreditinstitutter forårsager større indirekte udgifter, og ikke rejst tvivl om, at alene de store kreditinstitutter ved deres manglende betalingsevne, betragtet individuelt, kan fremkalde en systemisk risiko og have en meget negativ indvirkning på det finansielle system og økonomien i almindelighed og forårsage betydelige indirekte udgifter for samfundet.
- 122 Hvad endvidere angår argumentet om, at alle kreditinstitutter er årsag til indirekte udgifter for samfundet i tilfælde af en finanskriser, skal det forkastes af de grunde, der er anført i præmis 80 ovenfor.
- 123 Sagsøgerne har således ikke godtgjort, at der foreligger en række samstemmende indicier, der kan godtgøre, at de kreditinstitutter, hvis gæld oversteg tærsklen, med hensyn til formålet med skatten befandt sig i en faktisk og retlig situation, der var sammenlignelig med situationen for kreditinstitutter, hvis gæld ikke oversteg denne tærskel. Som anført i præmis 96 ovenfor fremgår det desuden klart af sagsakterne, at der ikke var noget kreditinstitut, som ikke var underlagt skatten, og som havde en gæld, der var tæt på tærsklen på 150 mia. SEK. Det skal imidlertid bemærkes, at det i overensstemmelse med den retspraksis, der er nævnt i præmis 24 ovenfor, ikke tilkommer Retten at afgøre, om der foreligger indicier, der kan godtgøre, at der ikke

foreligger tvivl med hensyn til kvalificeringen af den pågældende foranstaltning som støtte, men at det derimod tilkommer den at undersøge, om sagsøgeren har ført bevis for, at der foreligger en sådan tvivl.

- 124 Hvad i anden række angår spørgsmålet, om der foreligger afvigelser for så vidt angår behandlingen af andre finansielle institutioner, skal det først og fremmest bemærkes, at et simpelt konkurrenceforhold ikke i sig selv kan føre til den konklusion, at disse institutter med hensyn til formålet med skatten befinder sig i en faktisk og retlig situation, der kan sammenlignes med situationen for kreditinstitutter, der er underlagt denne skat.
- 125 Hvad endvidere angår argumentet om, at den omstændighed, at der ikke foreligger krav, som er pålagt andre finansielle institutioner, kan udgøre en yderligere trussel mod den finansielle stabilitet og yderligere risici for indirekte udgifter for staten, skal dette forkastes af de grunde, der er anført i præmis 78 ovenfor.
- 126 Endelig har sagsøgerne beklaget, at Kommissionen ikke foretog en korrekt vurdering af størrelsen af realkreditfondenes samlede gæld. Sagsøgerne har imidlertid uden at angive den nøjagtige værdi af denne gæld påberåbt sig visse samlede beløb for realkreditlån til husholdninger, nemlig henholdsvis 19 mia. SEK (ca. 1,68 mia. EUR) og 35,1 mia. SEK (ca. 3,1 mia. EUR). Ud over den omstændighed, at disse beløb vedrører de kollektive oplysninger om realkreditfondene, mens tærsklen for skatten vedrører oplysninger, der er specifikke for hvert kreditinstitut, nærmer de påberåbte tal sig imidlertid ikke tærsklen for afgiften, nemlig 150 mia. SEK.
- 127 Det må derfor konkluderes, at sagsøgernes argumenter om, at der forelå afvigelser fra referencesystemet, ikke gør det muligt at godtgøre, at Kommissionen burde være stødt på alvorlige vanskeligheder i forbindelse med sin vurdering i denne henseende.
- 128 Det følger af samtlige ovenstående betragtninger, at sagsøgerne ikke har godtgjort, at Kommissionen burde have næret tvivl med hensyn til kvalificeringen af skatten som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF, som burde have foranlediget den til at indlede den formelle undersøgelsesprocedure. Følgelig skal Kommissionen frifindes i det hele, uden at det er nødvendigt at iværksætte de foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse, som sagsøgerne har anmodet om, idet det i henhold til artikel 90, stk. 1, i Rettens procesreglement kun tilkommer Retten at træffe afgørelse herom, hvis den finder det hensigtsmæssigt.

Sagsomkostninger

- 129 Ifølge procesreglementets artikel 134, stk. 1, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom.
- 130 Da sagsøgerne har tabt sagen, bør det pålægges dem at bære deres egne omkostninger og at betale de af Kommissionen afholdte omkostninger i overensstemmelse med dennes påstand herom.
- 131 Kongeriget Sverige bærer sine egne omkostninger i overensstemmelse med procesreglementets artikel 138, stk. 1.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Fjerde Udvidede Afdeling):

- 1) **Europa-Kommissionen frifindes.**
- 2) **Ideella föreningen Svenska Bankföreningen med firma Svenska Bankföreningen, Näringsverksamhet, og Länsförsäkringar Bank AB bærer hver deres egne omkostninger og betaler de af Kommissionen afholdte omkostninger.**
- 3) **Kongeriget Sverige bærer sine egne omkostninger.**

Papasavvas

da Silva Passos

Jaeger

Gervasoni

Póltorak

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 17. april 2024.

Underskrifter